

Arrest

nr. 236 295 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2017 maakt verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn het voorwerp uit van een administratief verslag: illegaal verblijf. Verzoeker werd aangetroffen in een trailer te Zeebrugge.

Op 3 augustus 2017 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen.

Op 8 augustus 2017 wordt verzoeker een vragenlijst voorgelegd. Verzoeker weigert deze in te vullen.

Op 5 september 2017 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in en verklaart 17 jaar oud te zijn.

Op 5 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 22 augustus 2017 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse overheden die op 31 augustus 2017 in toepassing van artikel 18.1, c) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend instemmen met het verzoek om terugname.

In een schrijven van de dienst voogdij van 25 september 2017 geeft de dienst mee dat uit medisch onderzoek blijkt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 6 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Bij arrest met nummer 193 680 van 13 oktober 2017 schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Nadat deze beslissing werd ingetrokken verwerpt de Raad bij arrest met nummer 199 899 van 20 februari 2018 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 19 februari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 februari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest met nummer 206 801 van 16 juli 2018 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 23 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 29 oktober 2018 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 mei 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer 229 196 van 25 november 2019 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

Op 6 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna ook: de gemachtigde) ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : R. (...)

voornaam : F. (...)

geboortedatum : (...).1996

geboorteplaats : G. (...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/05/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 25/11/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/09/2017 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit wat hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183). Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

De verzoekende partij benadrukt bovendien dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM. Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

2. Verzoeker reisde vanuit Afghanistan naar Europa toe. Deze reisde duurde ongeveer twee jaar. Op 3 augustus 2017 bereikte verzoeker België. Verzoeker verliet derhalve zijn land van herkomst reeds twee jaar alvorens hij in België toekwam. Door verzoeker werd op 5 september 2017 verzocht tot het verkrijgen van internationale bescherming in België.

Door het langdurig verblijf van verzoeker in België, heeft hij een belangrijk privéleven tot stand gebracht. Verzoeker verwijst hiervoor naar de duurtijd van zijn verblijf, zijn kennis van het Nederlands, zijn vrienden en kennissen in België. Hij verblijft buiten de opvangstructuur van Fedasil, hetgeen temeer een indicatie vormt dat verzoeker beroep kan doen op een belangrijk (sociaal) netwerk in België.

In tegenstelling hiermee heeft verzoeker geen binding meer met Afghanistan, het land dat hij diende te ontvluchten.

Door verzoeker werd op 5 september 2017 verzocht tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd echter besloten om de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren op 19 februari 2018. Een belangrijk element vormde de stelling dat verzoeker zijn recente verblijfsituatie of regio van herkomst niet zou hebben aannemelijk gemaakt waardoor ook alle problemen die hij heeft meegemaakt werden weggezet als ongeloofwaardig.

Deze kritiek wordt aangehaald in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 29 mei 2019: "Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u in Maidan Shahr in de provincie Maisan Wardak aanwezig was op het moment dat de aangehaalde feiten zich afspeelden" (pagina 2), of nog: "Hier moet opnieuw benadrukt worden dat tijdens uw vorige verzoek werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde (recente) verblijf in Maidan Shahr in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw noord aan subsidiaire bescherming" (pagina 2-3). Er werd op zich niet betwist dat verzoeker een Afghaans staatsburger is dan wel dat verzoeker in Afghanistan heeft verbleven, het werd wel betwist door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wat de recente regio van herkomst was van verzoeker (met name of dit Maidan Shahr in de provincie Maisan Wardak was).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn langdurig verblijf in België en de reis die hij ondernam toen hij vertrok uit Afghanistan, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale

overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf 6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

Het kan echter niet worden betwist dat de situatie in Afghanistan bijzonder moeilijk en complex is, waardoor het aan de gemachtigde toekomt om, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, een individueel en concreet onderzoek te verrichten of verzoeker terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3. In de bestreden beslissing is geen enkele overweging noch een motief te vinden dat evenwel handelt over het langdurig verblijf van verzoeker in België, dan wel over de persoonlijke situatie van verzoeker bij een verwijdering naar Afghanistan.

Verzoeker herinnert eraan dat het nochtans niet betwist wordt dat verzoeker een Afghaans staatsburger is en dat hij in Afghanistan heeft verbleven. Het werd wel betwist door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wat de recente regio van herkomst was van verzoeker (met name of dit Maidan Shahr in de provincie Maisan Wardak was), waardoor (in hoofdzaak) geen geloof kon worden gehecht aan het asielaanvraag van verzoeker.

De situatie van verzoeker is de verwerende partij voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier. Derhalve dient de verwerende partij met deze elementen rekening te houden bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel.

Dit lijkt niet het geval te zijn. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn langdurig verblijf (en zijn integratie) in België werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen en elementen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat hiermee geen rekening werd gehouden door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

4. Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende

duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum en dat zijn verzoek tot internationale bescherming werd afgesloten.

In de bestreden beslissing is geen enkele overweging noch een motief te vinden dat evenwel handelt over het langdurig verblijf van verzoeker in België, dan wel over de persoonlijke situatie van verzoeker die zou worden verwijderd naar Afghanistan.

Verzoeker herinnert eraan dat het immers op zich niet betwist wordt dat verzoeker een Afghaans staatsburger is en dat hij in Afghanistan heeft verbleven. Het werd wel betwist door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wat de recente regio van herkomst was van verzoeker (met name of dit Maidan Shahr in de provincie Maisan Wardak was), waardoor (in hoofdzaak) geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

De situatie van verzoeker is de verwerende partij voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier. Derhalve dient de verwerende partij met deze elementen rekening te houden bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel.

Dit lijkt niet het geval te zijn. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn langdurig verblijf (en zijn integratie) in België werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 3 en 8 EVRM;*
- Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU;*
- Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Artikelen 1 t.e.m. 3 van de Wet dd. 29.07.1991.*

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat geen rekening zou zijn gehouden haar privéleven. Verzoekende partij wijst erop dat zij beroep kan doen op een belangrijk sociaal netwerk in België. Vervolgens meent zij dat een terugkeer naar Afghanistan een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Betreffende de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke

correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet . Dit artikel luidt uitdrukkelijk:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29.05.2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 25.11.2019 eveneens besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in toepassing van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet geheel terecht geoordeeld dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende te worden afgeleverd.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd geweigerd.

De gemachtigde heeft dienaangaande kennelijk een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, volstaat de vaststelling dat de Commissaris-Generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij een weigeringsbeslissing heeft genomen die zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, opdat de gemachtigde van de Minister tot de bestreden beslissing kon besluiten.

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, wijst verweerder er eerst en vooral op dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Minister van Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

Zie in die zin:

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Verweerder wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

“(…)”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De verzoekende partij beroept zich op een voorgehouden privéleven, doch blijft in gebreke om uiteen te zetten waaruit dit in concreto bestaat.

Verweerder wijst er verder op dat de verzoekende partij dit privéleven heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen was. De verzoekende partij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in België kon verblijven indien haar asielaanvraag werd afgewezen.

Bovendien vallen ook de gewone en sociale relaties niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de door haar ingeroepen sociale relaties in België verder zouden reiken dan een gewone opbouw van sociale relaties en alsnog van die aard en intensiteit zouden zijn dat zij wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

Zie in die zin:

“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Nerenigd Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

En ook:

“Er dient te worden aangenomen dat verzoekers situatie [...] aansluiting vindt bij de zaak zoals deze voorlag bij het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008. Hier betrof het een vreemdeling die bij aankomst in de Verdragsluitende Staat een asielaanvraag indiende die evenwel negatief werd afgesloten en die vervolgens opteerde voor een verder illegaal verblijf. Het EHRM oordeelde dat het niet nodig was om te onderzoeken of de genoemde elementen een privéleven uitmaakten in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit wel het geval was, zo vervolgde het EHRM, kon enkel worden vastgesteld dat de terugkeer naar het herkomstland in overeenstemming was met de wet, beantwoordde aan een legitiem doel en noodzakelijk was in een democratische samenleving. Wat dit laatste betreft stelde het EHRM dat eender welk privéleven dat de betrokkene had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, wanneer afgewogen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de terugkeer een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakte. Het EHRM besloot hiertoe na te hebben vastgesteld dat de betrokkene geen gevestigde vreemdeling was, zij nooit een definitieve toelating had verkregen om in de betrokken Verdragsluitende Staat te verblijven en het verblijf tijdens de behandeling van de asielaanvraag steeds precair was.

Ook in vaste rechtspraak van de Raad van State wordt geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

De vaststelling dringt zich aldus op dat in de situatie van verzoeker – met name deze van een vreemdeling die steevast illegaal in het Rijk heeft verbleven – de gewone opbouw van sociale, waaronder ook zakelijke, relaties niet onder de bescherming valt van deze verdragsbepaling. Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat de door hem ingeroepen sociale relaties in België verder reiken dan een gewone opbouw van sociale relaties en alsnog van die aard en intensiteit zouden zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. In het licht hiervan, en gelet op de door verweerder ingeroepen belangen van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde, kan niet worden vastgesteld dat het thans door verzoeker ingeroepen privéleven, dat hij nalaat concreet in te vullen, zich verzet tegen het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar, of dat er in dit verband sprake zou zijn van een gebrek aan eerbiediging van een privéleven of van enige disproportionele inmenging in een privéleven, te meer nu ook geen concrete elementen worden aangereikt die een verderzetting van het privéleven in het herkomstland of elders zouden verhinderen.

Zoals reeds werd aangehaald, beperkt verzoeker zich op dit punt andermaal tot loutere beweringen.

Artikel 8 van het EVRM houdt op zich verder geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c); RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).” (R.v.V. nr. 170 522 van 27 juni 2016)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezins- en privéleven niet elders kan leiden.

De verzoekende partij voert geen enkele hinderpaal aan voor het leiden van een gezinsleven elders. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Om diezelfde redenen kan een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen. Verweerder herhaalt dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat zij zich bevindt in één van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde situaties. De verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift immers niet aan dat zij kinderen zou hebben in België, alhier een gezins- en familieleven zou hebben dan wel dat zij gezondheidsproblemen kent. Het voorgaande werd ook niet aangehaald ten tijde van het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat een terugkeer naar Afghanistan een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. De verzoekende partij houdt voor dat er geen rekening werd gehouden met zijn asielrelaas. Zij meent dat een verwijdering in contrast zou staan met de bescherming geboden door artikel 3 EVRM. Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou ontbreken.

Verweerder merkt op dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om

het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

De door verzoekende partij aangehaalde beweringen klemmen des te meer, nu verzoekende partij reeds eerder 2 asielaanvragen indiende tegenover de Belgische autoriteiten, die evenwel werd afgesloten op 29.05.2019, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij dienden te worden geweigerd. Er is in casu dan ook geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Meer zelfs, het asielrelaas van verzoekende partij werd ongeloofwaardig bevonden door de asielinstanties, hetgeen maakt dat de authenticiteit van de verklaringen van verzoekende partij ook in deze procedure met de nodige omzichtigheid dienen te worden benaderd.

Zie in die zin ook:

“Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanvoert en opwerpt dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar de risico’s bij terugkeer en daaromtrent evenmin motiveert, dient de Raad op te merken dat verzoeker bezwaarlijk deze verwachting kan koesteren, daar waar reeds drie asielaanvragen werden afgewezen en verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen blijkt over te maken. Verzoeker voert een uitgebreid theoretisch betoog, maar laat na te concretiseren welk risico hij loopt bij een terugkeer naar Libanon, dat strijdig is met artikel 3 EVRM.” (R.v.V. nr. 114.006 dd. 20.11.2013)

Verweerder benadrukt dat het asielrelaas van de verzoekende partij beoordeeld werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De Commissaris-generaal oordeelde echter uitdrukkelijk dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde verblijf in Maidan Sahr in Afghanistan.

De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat een verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM. zou geschonden zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering voor de termijn van zes dagen om het grondgebied te verlaten met name omdat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker al op 5 september 2017 internationale bescherming heeft aangevraagd en uit de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen enkel motief kan worden teruggevonden dat handelt over zijn langdurig verblijf in België dan wel over zijn persoonlijke situatie bij een verwijdering naar Afghanistan. Verzoeker benadrukt dat niet wordt betwist dat hij een Afghaans staatsburger is. Verzoeker erkent wel dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betwist dat de recente regio van herkomst van verzoeker Maidan Shahr was. Verzoeker werpt op dat zijn situatie de verwerende partij voldoende bekend is gelet op de informatie in het administratief dossier en de verwerende partij met deze informatie rekening dient te houden bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel. Dit gebeurde volgens verzoeker niet en op deze manier worden de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet samen gelezen met de wet van 29 juli 1991 geschonden.

De rechtspraak van de Raad van State stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij meent dat expliciet moet worden gemotiveerd over de inhoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing.

Daarnaast kan de Raad ook niet besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privéleven van verzoeker, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten nu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 mei 2019 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming nam op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en het beroep tegen deze beslissing verworpen werd door de Raad en verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Het onderzoek van voormeld verzoek om internationale bescherming hield een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009). Hoewel in de bestreden beslissing niet op expliciete wijze worden verwezen naar artikel 3 van het EVRM, bevat de bestreden beslissing bijgevolg wel een motivering in dat verband.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen samen gelezen met de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker benadrukt dat hij een Afghaans staatsburger is en dat hij in Afghanistan heeft verbleven en deze zaken door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet worden betwist. Verzoeker erkent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist dat zijn recente regio van herkomst Maidan Shahr in de provincie Maisan Wardak was. Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing een terugkeerverplichting oplegt en het niet kan worden betwist dat de situatie in Afghanistan bijzonder moeilijk en complex is. Verzoeker voert aan dat het dan ook aan de gemachtigde toekomt om voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing een individueel en concreet onderzoek te verrichten om na te gaan of verzoeker terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker werpt op dat zijn situatie de verwerende partij bekend is en dat met deze elementen rekening dient te worden gehouden bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel. Verzoeker voert aan dat dit niet het geval is, het enige waarmee de gemachtigde van de bevoegde minister rekening houdt is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat hij geen paspoort bezit met een geldig visum.

In de bestreden beslissing wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

“Op 29/05/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 25/11/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.”

Hieruit blijkt dat het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk werd verklaard omdat hij een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door verzoeker werden voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 september 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Op 19 februari 2018 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 206 801 van 16 juli 2018 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Verzoeker diende vervolgens op 29 oktober 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 29 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer 229 196 van 25 november 2019 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing.

Het onderzoek van voormelde verzoeken om internationale bescherming hield ook een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009).

In voornoemd arrest van de Raad met nummer 206 801 van 16 juli 2018 wordt in verband met het niet-toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker ten eerste herhaald dat aan zijn vluchtrelaas geen geloof wordt gehecht. Daarna overweegt de Raad als volgt:

“Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing maakt verzoeker echter niet

aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit het dorp Ghonda Khail, district Maidan Shahr, provincie Maidan Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken, nu hij zich beperkt tot het verwijzen naar citaten over de algemene toestand in Afghanistan doch nalaat om enig verband met zijn persoon aannemelijk te maken. Ook het betoog dat de commissaris-generaal minstens een vluchtalternatief diende te onderzoeken, kan gelet op het voorgaande niet dienstig worden aangevoerd.”

Het tweede verzoek om internationale bescherming wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk bevonden bij gebrek aan nieuwe elementen en bevindingen en het beroep tegen deze beslissing heeft de Raad bij zijn arrest met nummer 229 196 van 25 november 2019 verworpen.

Vervolgens nam de gemachtigde van de bevoegde minister de huidige bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemaakte analyses van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad niet langer actueel zouden zijn. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de gemachtigde in die omstandigheden een bijkomend onderzoek zou hebben moeten maken of bijkomend moest motiveren over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit niets blijkt dat verzoeker met zijn betoog gegevens aanbrengt over de situatie in Afghanistan die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, voorealer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

3.3.6. Verzoeker werpt op dat hij door zijn langdurig verblijf in België een belangrijk privéleven tot stand heeft gebracht. In dit verband verwijst hij naar zijn kennis van het Nederlands, zijn vrienden en kennissen in België en het gegeven dat hij buiten de opvangstructuur verblijft wat een indicatie vormt dat hij beroep kan doen op een belangrijk sociaal netwerk in België.

Verzoeker brengt geen stukken bij om deze elementen, waaronder de kennis van het Nederlands, te staven.

Er moet eerst op worden gewezen dat het privéleven dat verzoeker aanvoert zich voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Immers werd zijn procedure in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming die op 5 september 2017 werd opgestart, door het arrest van de Raad met nummer 206 801 van 16 juli 2018 afgesloten. Het tweede verzoek om internationale bescherming startte op 29 oktober 2018 en eindigde op 25 november 2019 met het arrest van de Raad met nummer 229 196. Van 16 juli 2018 tot 29 oktober 2018 en na 25 november 2019 tot heden verbleef verzoeker illegaal op het grondgebied. Voorts heeft verzoeker geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2017, 5 september 2017, 26 februari 2018 en 23 oktober 2018.

In dit geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In casu toont verzoeker niet *in concreto* aan dat zijn opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een beschermingswaardig privéleven aan te tonen of een schending daarvan. Verzoeker toont evenmin op concrete en ernstige wijze aan dat hij in zijn land van herkomst geen banden meer zou hebben met familieleden of met andere personen.

Bijgevolg toont verzoeker niet op concrete wijze aan dat er sprake zou zijn van een privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg diende geen belangenafweging in dit verband plaats te vinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.7. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.3.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Daarnaast kan verzoeker eveneens worden gevolgd waar hij aangeeft dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM weerspiegelt. Hoger onder de punten 3.3.4. en 3.3.5. werd vastgesteld dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Uit een synthesesnota van 6 januari 2020 die voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd opgesteld en die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat met de elementen bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening werd gehouden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

- *Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.*
- *Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaart enkel een neef te hebben in België, maar hij behoort niet tot de gezinskern. Betrokkene verklaart verder geen gezins- of familieleden te hebben in België of een andere lidstaat van de EU.*
- *Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaart enkel soms hoofdpijn te hebben, maar maakt verder geen melding van gezondheidsproblemen en legt geen bewijzen of medische attesten voor die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”*

Verzoeker brengt geen elementen bij over zijn gezondheidstoestand of over het hoger belang van het kind waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoeker verwijst in essentie naar het door hem opgebouwde privéleven in België. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet niet dat er ook met een dergelijk privéleven rekening wordt gehouden. In dit verband wordt ook verwezen naar punten 3.3.5. en 3.3.6. van dit arrest. Verder brengt verzoeker ook geen elementen met betrekking tot zijn gezins- en familieleven bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.11. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET